

„Не плачете! Тѣ скоро ще се завърнатъ“!...
Разказваше ни то, за полето, по което обичахме да ходимъ, какъ сега е пусто, незасѣто и нерадостно — сѣкашъ плаче за своитѣ синове...

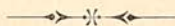
И приказкитѣ му бѣха дълги, тѣ нѣмаха край. За всичко ни разказваше то, за всичко каквото питахме.

Слушали ли сте приказкитѣ на слънцето? Не?

О, тѣ сж чудно красиви! . . . То едничко ни напомваше за нашата мила, изоставена родина.

Единъ спасителенъ домъ.

И малкитѣ ученици знаятъ, че миналата година много българи отидоха на печалба въ далечна Америка. Когато се прѣсна слуха, че печалбата тамъ намалѣла, наши българи отидоха и въ Нова-Зеландия. Единъ нашъ селянинъ замина за Нова-Зеландия и тия дни се завърна отъ тамъ Той ми разказа много нѣща, ала азъ ще кажа на малкитѣ четци само най-важното.

„Много, много се лѣжелъ простия човѣкъ“, започна да разказва нашия селянинъ. Дойдоха агенти и ни увѣриха, че въ Нова-Зеландия плащали по 20—60 лева на день. Сжщото писаха и въ вѣстниците и ние повѣрвахме. И кой не би поискалъ да печели толкова пари на день? Надумахме се около 18 души и рѣшихме да отидемъ въ тѣзи мѣста. Много хора ни увѣряваха, че това е лѣжа, че агентитѣ искатъ само да ни